

Аврелия.

Полека! Подобни восклицания сж негърпими, особено на улицата! Имате ли вие у васъ това сжчienie?

Помпилия.

Едилтъ питаше вчера мжжтъ ми за това. Той отговори, че у насъ нма.

Аврелия

Заровете го въ земята, ако го имате. Въ противенъ случай, твоиятъ мжжъ ще да осждятъ за оскжрбление виличеството.

Помпилия.

Вддниятъ Кремуций! Азъ го не познавахъ лично, но сърдцето ми заскжрбъ за него, като за приятель, когато чухъ, че сж го хвжрили въ темницата и, може би, ще да просъди въ нея презъ сичкиятъ си животъ . . .

Аврелия.

Утъши са! Той е римлянинъ и предпочете смжртъта отъ неволята.

Помпилия.

Той са уби?

Аврелия.

Него го лишиха отъ вжзможность да са прободe въ грждите: той са отказа отъ фдение. Напразно стражарете го заплашвале, напразно даже сж вдигали камшикъ вржзъ него. Херойски претжриъ той деветъ мжчителни деня, ако храната и да е стояла предъ неговитъ очи; на десетиятъ—той испусналъ духъ и изржкалъ послфднитъ думи: „кажете на Тиверия, че историята ще да отмжсти за историкътъ“.